

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 247/09-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. septembra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. Ing. K. M., so sídlom K., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 13 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžf 1/2009 z 29. januára 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. Ing. K. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. apríla 2009 doručená sťažnosť JUDr. Ing. K. M. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa ktorého každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanoveným zákonom na inom

orgáne Slovenskej republiky, v spojení s čl. 13 ods. 1 ústavy, podľa ktorého povinnosti možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Sžf 1/2009 z 29. januára 2009.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že Daňový úrad K. (ďalej len „daňový úrad“) vydal 3. novembra 2006 platobný výmer sp. zn. 709/230/36924/06/ZIM, ktorým podľa § 44 ods. 4 zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“) určil platiteľovi dane (sťažovateľovi) rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie apríl 2001 v sume 54 806 Sk, ktorá bola určená na základe § 29 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb. Proti tomuto platobnému výmeru podal sťažovateľ 8. decembra 2006 odvolanie.

Dňa 16. marca 2007 Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky (ďalej len „daňové riaditeľstvo“) rozhodnutím sp. zn. I/223/3970-23411/2007/991545-r prerušilo konanie vo veci. Ministerstvo financií Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo financií“) predmetné rozhodnutie daňového riaditeľstva zrušilo rozhodnutím sp. zn. MF/21250/2007-71/3 z 8. augusta 2007.

Dňa 12. októbra 2007 daňové riaditeľstvo rozhodnutím sp. zn. I/223/3970-77377/2007/991545-r odvolanie sťažovateľa proti platobnému výmeru daňového úradu zamietlo. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ žalobu na Krajskom súde v Košiciach (ďalej len „krajský súd“), ktorý *ju* rozsudkom sp. zn. 6 S 131/2007 z 2. októbra 2008 zamietol a nepriznal mu právo na náhradu trov konania.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol tak, že rozhodnutie krajského súdu rozsudkom sp. zn. 3 Sžf 1/2009 z 29. januára 2009 potvrdil.

Podľa názoru sťažovateľa je rozsudok najvyššieho súdu nezákonný, pretože potvrdil postup daňových orgánov, ktorý bol v rozpore so zákonom č. 511/1992 Zb. Nezákonný postup spočíval v tom, že daňovú kontrolu nevykonávali zamestnanci správcu dane, daňového úradu, ale vykonaním kontroly boli poverení zamestnanci Daňového úradu P., hoci neboli splnené podmienky na tento postup. Sťažovateľ tvrdí, že ak zamestnanci správcu dane nemohli vykonávať kontrolu z dôvodu ustanoveného v § 24 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb., mali byť z vykonávania daňovej kontroly vylúčení a miestna príslušnosť na správu dane mala byť delegovaná inému správcovi dane v súlade s ustanovením § 4 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb.

Sťažovateľ ďalej tvrdí, že neboli splnené podmienky na určenie daňovej povinnosti podľa pomôcok predpokladané ustanovením § 29 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb. Porušenie uvedeného zákona vidí sťažovateľ aj v tom, že prvostupňový daňový orgán doručil písomnosti týkajúce sa daňovej kontroly JUDr. E. K., ktorého sťažovateľ splnomocnil na zastupovanie v daňovom konaní, nie na úkony v súvislosti s daňovou kontrolou. S touto námietkou sa odvolací súd vo svojom rozhodnutí nevysporiadal ani sa o nej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nezmenil. Ďalšie porušenie tohto zákona vidí sťažovateľ v tom, že 10. októbra 2006, keď sa malo uskutočniť prerokovanie protokolov o určení dane podľa pomôcok, správca dane nemal k dispozícii vyjadrenie sťažovateľa k protokolom, ktoré podal včas.

Sťažovateľ napokon tvrdí, že v období, za ktoré mu bol napadnutým rozhodnutím určený rozdiel dane z pridanej hodnoty, nebol osobou podliehajúcou dani z pridanej hodnoty podľa ustanovenia § 4 ods. 4 v tom čase platného a účinného zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 289/1995 Z. z.“).

Na základe uvedeného sťažovateľ žiada, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a rozhodol nálezom, že rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžf 1/2009 z 29. januára 2009 bolo porušené jeho základné právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a bol

porušený čl. 13 ods. 1 ústavy, podľa ktorého povinnosti možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd. Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd zrušil napadnutý rozsudok, najvyššiemu súdu zakázal pokračovať v porušovaní jeho práv a priznal mu náhradu trov konania pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh možno preto považovať ten, pri ktorého

predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 70/00).

Podstata námietok sťažovateľa smeruje k právnomu posúdeniu otázky, či bol sťažovateľ v postavení súdneho exekútora v rozhodnom čase (r. 2000, r. 2001) osobou vykonávajúcou zdaniteľné plnenie podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 289/1995 Z. z., v tom čase platnom znení, alebo nie. Právne posúdenie tejto otázky má odôvodniť podľa názoru sťažovateľa to, či daňová kontrola týkajúca sa dane z pridanej hodnoty a jej výsledok bol v súlade s už uvedeným zákonom, alebo nie. Na podporu svojich tvrdení uvádza sťažovateľ aj judikáty najvyššieho súdu sp. zn. 6 SŽ 221/00 z 27. júna 2001 a sp. zn. 5 SŽ 131/99.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom odmietnutia sťažnosti pre zjavnú neopodstatnenosť nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo zistenie v rámci predbežného prerokovania sťažnosti, že namietaný postup (rozhodnutie) štátneho orgánu nesignalizuje žiadnu možnosť porušenia základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by ústavný súd mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (IV. ÚS 66/02).

Ústavný súd vo svojej judikatúre uvádza, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01, III. ÚS 362/04), ako aj zabezpečiť konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka konania dožadovať sa toho, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k rozhodnutiam všeobecných súdov a nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne. O arbitrárnosti pri výklade a aplikácii právneho predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 180/02, I. ÚS 12/05).

Najvyšší súd v odvolacom konaní nerozhodol v súlade s návrhom sťažovateľa, ktorým žiadal, aby zmenil zamietajúci rozsudok súdu prvého stupňa a jeho žalobe vyhovel.

Predmetom odvolacieho konania bolo preskúmanie rozsudku súdu prvého stupňa v rozsahu týchto námietok, ktorými sťažovateľ odôvodnil svoje odvolanie:

- v rozhodnom období nebol osobou podliehajúcou dani z pridanej hodnoty,
- nebolo jeho povinnosťou umožniť uskutočnenie daňovej kontroly aj po uplynutí zákonnej lehoty na jej vykonanie,
- neboli splnené zákonné podmienky na určenie daňovej povinnosti podľa pomôcok a
- sťažovateľ tiež nesúhlasil so záverom krajského súdu, že doručenie oznámenia o pokračovaní v daňovej kontrole osobe, ktorá nebola sťažovateľom splnomocnená na zastupovanie počas daňovej kontroly, nemala vplyv na zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu.

Najvyšší súd potvrdil vecnú správnosť výroku rozsudku súdu krajského súdu a k jednotlivým odvolacím dôvodom, ktoré sú aj v sťažnosti sťažovateľa, uviedol:

a) k povinnosti umožniť uskutočnenie daňovej kontroly:

„Z odôvodnenia rozsudku nemožno súhlasiť s právnym názorom súdu prvého stupňa, podľa ktorého žalobca bol povinný umožniť vykonanie daňovej kontroly dňa 07. 11. 2006, hoci jednoročná lehota na vykonanie daňovej kontroly uplynula dňa 25. 05. 2006.

Najvyšší súd zdôrazňuje, že lehoty uvedené v § 30a ods. 7 zák. č. 511/1992 Zb. sú zákonné procesné lehoty, ktoré zákon stanovil na vykonanie daňovej kontroly. Keďže sú stanovené priamo zákonom, nie je možné, aby ich správca dane nerešpektoval, resp., aby mu boli prolongované jeho nadriadeným orgánom nad zákonom stanovenú hranicu. Ide o lehoty počas plynutia ktorých je daňový subjekt povinný strpieť výkon daňovej kontroly a plniť povinnosti voči správcovi dane ustanovené daňovému subjektu v § 15 ods. 6 zák. č. 511/1992 Zb. Daňová kontrola predstavuje zásah orgánu verejnej správy do súkromnoprávnej sféry subjektu, preto môže byť vykonaný len v rozsahu a spôsobom ustanoveným zákonom (čl. 2 ods. 2 Ústavy SR). Daňová kontrola nemôže u daňového subjektu prebiehať po neobmedzenú dobu. Každý zásah orgánu verejnej správy do súkromnoprávnej sféry právneho subjektu sa spravuje univerzálnou zásadou proporcionality a ustanovenie lehôt na vykonanie daňovej kontroly je prejavom zásady proporcionality. Najvyšší súd konštatuje, že daňová kontrola po uplynutí zákonnej lehoty na jej vykonanie môže pokračovať iba so súhlasom dotknutého daňového subjektu. V opačnom prípade môže konanie správcu dane vytvoriť protiprávny stav v podobe nezákonného zásahu orgánu verejnej správy. Uvedené právne názory najvyšší súd už vyslovil v právnej veci K. M. Daňovému riaditeľstvu SR sp. zn. 3 Sžf 9/2007 zo dňa 19. 04. 2007 (účastníci konania sú totožní ako v prejednávanej veci) a poukazuje na to, že ide o ustálený právny názor senátu z ktorého vychádza i v iných právnych veciach.“

b) k splneniu zákonných podmienok na určenie daňovej povinnosti podľa pomôcok:

„Najvyšší súd konštatuje, že žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia i vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu správne vychádzal z toho, že na proces určenia dane podľa pomôcok sa lehoty podľa § 30a ods. 7 zák. č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov (v znení účinnom do 31. 08. 2007) nevzťahujú. Správca dane nebol počas kontroly bezdôvodne nečinný. Žalobca však zaujal k splneniu dôkaznej povinnosti pasívny postoj, a preto správca dane dôvodne pristúpil k určeniu dane podľa pomôcok v súlade s ustanovením § 29 ods. 6 zák. č. 511/1992 Zb. S prihliadnutím na zásadu proporcionality, ktorá predpokladá vyvážený výklad právneho predpisu medzi záujmom štátu reprezentovaného správcom dane a záujmom daňového subjektu najvyšší súd sa stotožňuje s právnym názorom žalovaného, že v prípade, že daňový subjekt si svoju dôkaznú povinnosť

nesplní, neposkytne potrebnú súčinnosť počas zákonných lehôt na vykonanie daňovej kontroly, vyplývajú pre daňový subjekt dôsledky z ustanovenia § 15 ods. 2 v nadväznosti na § 29 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb. Vzhľadom na to daňový subjekt môže mať právny záujem na vykonaní daňovej kontroly i po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty.“

c) k otázke, či bol sťažovateľ v rozhodnom období osobou podliehajúcou dani z pridanej hodnoty:

„Najvyšší súd považuje za vecne správne odôvodnenie súdu prvého stupňa (§ 219 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 246c O. s. p.), týkajúce sa záveru, že žalobca ako súdny exekútor splňal podmienku uskutočňovania zdaniteľného plnenia podľa § 2 ods. 2 písm. b) zákona č. 289/1995 Z. z., bol osobou podliehajúcou dani z pridanej hodnoty, a preto mohol byť správcom dane registrovaný za platiteľa dane z pridanej hodnoty na základe jeho žiadosti.“

Krajský súd v rozsudku č. k. 6 S/131/2007-137 z 2. októbra 2008 (č. 1. 14) uviedol:

„Žalobca v žalobe tvrdil, že nebol osobou uskutočňujúcou zdaniteľné plnenie, pretože poskytovanie služieb súdneho exekútora nenapĺňa pojmové znaky zdaniteľného plnenia podľa § 2 ods. 2 písm. a), b) zákona č. 289/1995 Z. z., z dôvodu, že nevykonával zdaniteľné plnenia v rámci podnikania alebo v rámci činnosti súvisiacej s podnikaním, ani plnenia uskutočňované fyzickou osobou v rámci činnosti vykonávanej podľa osobitného predpisu, ktorým podľa odkazu pod čiarou je zákon č. 36/1967 Zb. o znalcoch a tlmočníkoch.

Podľa právneho názoru súdu žalobca ako súdny exekútor splňal podmienku uskutočňovania zdaniteľného plnenia podľa § 2 ods. 2 písm. b) zákona č. 289/1995 Z. z. a bol osobou podliehajúcou dani z pridanej hodnoty, preto mohol byť správcom dane registrovaný za platiteľa dane z pridanej hodnoty na základe jeho žiadosti. Podľa legislatívno-technických pokynov uvedených v prílohe č. 2 k Legislatívnym pravidlám (uznesenie Národnej rady SR č. 511 z 18. 12. 1996 k návrhu Legislatívnych pravidiel tvorby zákonov publikované pod č. 19/1999 Z. z.) poznámky pod čiarou majú iba informatívny charakter. Poznámka pod čiarou nemá normatívnu povahu. V poznámke pod čiarou nemožno normatívnym spôsobom určiť práva a povinnosti nad rámec právnej úpravy, ktorej sa poznámka pod čiarou týka. Skutočnosť, že poznámka 2a k ustanoveniu § 2 ods. 2 písm. b)

zákona č. 289/1995 Z. z. k 31. I. 2001 obsahovala odkaz iba na zákon o znalcoch a tlmočníkoch, neznamená, že iné činnosti vykonávané podľa ďalších právnych predpisov (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch, zákon SNR č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti, zákon č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní) nespádajú pod výklad ustanovenia § 2 ods. 2 písm. b) zákona č. 511/1992 Zb.“

Podľa názoru ústavného súdu rozhodnutie najvyššieho súdu o otázkach, ktoré boli dôvodom na podanie odvolania, nerozhodol svojvoľne a arbitrárne, odôvodnenie najvyššieho súdu je ústavne akceptovateľné a nesignalizuje možnosť vyslovenia porušenia sťažovateľom uvedených základných práv a slobôd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Najvyšší súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku vysporiadal s podstatnými argumentmi sťažovateľa, ktoré boli rozhodné pre posúdenie zákonnosti napadnutého postupu a rozhodnutia správneho orgánu. Najvyšší súd v odôvodnení rozsudku zhrnul skutkové zistenia a právne závery krajského súdu, ktoré boli v rozsahu odvolacích námietok sťažovateľa predmetom preskúmania v odvolacom konaní, uviedol, akými úvahami sa spravoval pri rozhodovaní, aj ako právne posúdil argumenty sťažovateľa týkajúce sa jeho povinnosti umožniť vykonanie daňovej kontroly po uplynutí zákonnej lehoty na jej vykonanie, možnosti správcu dane určiť daňovú povinnosť podľa pomôcok, ako aj skutočnosť, či sťažovateľ ako súdny exekútor bol osobou podliehajúcou dani z pridanej hodnoty. Najvyšší súd pritom podrobne odôvodnil, ktoré otázky oproti krajskému súdu odlišne právne posudzoval (právne účinky uplynutia lehoty na vykonanie daňovej kontroly ustanovenej v § 30a ods. 7 zákona č. 511/1992 Zb.).

Ústavný súd preto konštatuje (ako vo veci sťažovateľa vedenej pod sp. zn. IV. ÚS 240/09), že odvolací súd sa zaoberal námietkami sťažovateľa, ktorých posúdenie bolo relevantné na rozhodnutie o veci a závery rozsudku sú dostatočne odôvodnené. Výklad príslušných zákonných ustanovení bol nepochybne v právomoci najvyššieho súdu a nemožno dôjsť ani k záveru, že by jeho výklad zjavne vybočoval z rámca týchto ustanovení, a tým bol z ústavného hľadiska neospravedliteľný a neudržateľný.

Skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor, ako prijal v tejto veci najvyšší súd, nemôže sama osebe viesť k záveru o jeho zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojim vlastným. Posúdenie odvolaním namietanej zákonnosti postupu a rozhodnutia daňových orgánov bolo v právomoci najvyššieho súdu. Jeho závery nevykazujú známky svojvôle a sú aj odôvodnené, a preto týmto rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy.

Reálne uplatnenie a garantovanie základného práva na súdnu ochranu neznamená ani právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (m. m. IV. ÚS 340/04, IV. ÚS 184/05).

Podstatou sťažnosti je, že sťažovateľ nesúhlasí s právnym názorom najvyššieho súdu, ktorý si neosvojil jeho výklad právnych noriem príslušných daňových právnych predpisov a v odôvodnení rozsudku nereagoval na jeden z argumentov, a to nedoručenie oznámenia o pokračovaní daňovej kontroly sťažovateľovi, ale JUDr. E. K., ktorého sťažovateľ nespĺnomocnil na zastupovanie v daňovej kontrole, a v tejto súvislosti namieta nezákonnosť postupu a rozhodnutia daňového orgánu.

Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že sťažovateľ nepredložil ústavnému súdu a ani inak nepreukázal relevantný dôkaz, ktorým by túto ním tvrdenú skutočnosť preukázal. Z rozsudku krajského súdu tiež vyplýva (str. 16), že *«plnomocenstvom zo dňa 25. 6. 2003 splnomocnil advokáta JUDr. E. K. iba na zastupovanie v daňovom konaní, kým správca dane toto plnomocenstvo vzťahoval aj na daňovú kontrolu a JUDr. E. K. v rozpore s plnomocenstvom doručil oznámenie zo dňa 4. 5. 2006 č. 709/320/15203/2006. Podľa obsahu plnomocenstva zo dňa 25. 6. 2003 žalobca splnomocnil JUDr. E. K. „na všetky úkony a právne úkony na zastupovanie v daňovom konaní a na všetky právne úkony v konaní pred súdom vo veciach daňových, obchodných a občianskoprávných“.* Z textu plnomocenstva nevyplýva, aby plnomocenstvo sa vzťahovalo aj na daňovú kontrolu. Skutočnosť, že list správcu dane zo dňa 4. 5. 2006 č. 709/320/15203/06, ktorého obsahom

bolo oznámenie o pokračovaní v začatej daňovej kontrole dňa 12. 5. 2006 v sídle žalobcu bol doručený JUDr. E. K., nemala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného, pretože žalobca dňa 12. 5. 2006 sa v sídle exekútorského úradu nenachádzal z dôvodu študijných povinností (príprava na štátne záverečné skúšky), neuskutočnenie daňovej kontroly dňa 12. 5. 2006 teda nebolo dôsledkom nesprávneho doručovania listu zo dňa 4. 5. 2006 JUDr. E. K., ale prekážkou na strane žalobcu. Osobná prítomnosť daňového subjektu pri daňovej kontrole vzhľadom na jej charakter je pritom nevyhnutná.».

Najvyšší súd sa síce vo svojom rozhodnutí explicitne k tejto otázke nevyjadril, ale zo samotného kontextu odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že s odôvodnením krajského súdu k tejto otázke sa stotožňuje. V odôvodnení svojho rozsudku totiž uviedol, že potvrdzuje vecnú správnosť výroku rozsudku súdu prvého stupňa, nie však celého odôvodnenia, pričom v odôvodnení uviedol svoje odlišné právne názory od právnych názorov uvedených v odôvodnení krajského súdu. Zo skutočnosti, že tak najvyšší súd neurobil, k časti odôvodnenia týkajúcej sa doručovania oznámenia o pokračovaní daňovej kontroly vyplýva, že sa s touto časťou odôvodnenia krajského súdu stotožnil.

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 119/03, IV. ÚS 115/03). Požiadavka na odôvodnenie súdnych rozhodnutí je jednou zo záruk spravodlivého procesu. Nemožno ju však chápať ako povinnosť všeobecného súdu reagovať na každý návrh, námietku alebo pripomienku účastníka konania (aj keď by ich účastník konania považoval za podstatné), ale len na tie, ktoré sú významné pre rozhodnutie o veci. Aj keď najvyšší súd nedal sťažovateľovi odpoveď na všetky jeho námietky, postup najvyššieho súdu nesmeroval k odopretiu súdnej ochrany sťažovateľa v predmetnej veci a ako celok je napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu ústavne akceptovateľné.

Čo sa týka námietky sťažovateľa, že vo veci nerozhodovali príslušné územné finančné orgány, ústavný súd z odvolania sťažovateľa z 11. novembra 2008 podaného proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 6 S/131/07 z 2. októbra 2008, ako aj z označeného rozsudku krajského súdu zistil, že túto skutočnosť sťažovateľ nenapadol ani v odvolaní proti rozhodnutiu krajského súdu. Najvyšší súd sa z tohto dôvodu v rámci odvolacieho konania nemal právny dôvod zaoberať touto námietkou sťažovateľa. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že v danom prípade absentuje príčinná súvislosť medzi postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu a sťažovateľom uplatnenou námietkou.

Pokiaľ ide o čl. 13 ústavy, tento určuje miesto a úlohu zákonov pri ukladaní povinností a obmedzovaní základných práv a slobôd, v dôsledku čoho smeruje výlučne k zákonodarnému orgánu, a nie k súdnym orgánom. Z uvedených dôvodov označený rozsudok najvyššieho súdu nemohol vôbec porušiť čl. 13 ods. 1 ústavy tak, ako to tvrdil sťažovateľ (napr. I. ÚS 32/98).

Vzhľadom na uvedené zistenia ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol na jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (obdobne IV. ÚS 240/09).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. septembra 2009